

آمدن آرام جان از هجرتش

دوازدهم بهمن 1357 هجری خورشیدی، هنگامه ای ارزشمند در تاریخ انقلاب اسلامی محسوب می شود، امام خمینی با ورود به خاک میهن اسلامی مَهر پایانی بر سلطنت پادشاهی زدند و استقلال و آزادی را برای این مرز و بوم به ارمغان آوردند.

دوازدهم بهمن 1357 هجری خورشیدی، هنگامه ای ارزشمند در تاریخ انقلاب اسلامی محسوب می شود، امام خمینی با ورود به خاک میهن اسلامی، مُهر پایانی بر سلطنت پادشاهی زدند و استقلال و آزادی را برای این مرز و بوم به ارمغان آوردند.

تاریخ ایران زمین، گنجینه ای غنی از رخدادها و رویدادهای به یادماندنی و شکوهمند است که سبب سرافرازی و اقتدار این مرز و بوم شده است. پیروزی انقلاب اسلامی نیز یکی از این وقایع مهم ایران اسلامی به شمار می رود که با خود عزت و سربلندی را برای ایرانیان به ارمغان آورد و موجب افتخار مردمان این دیار کهن شد.

دوازدهم بهمن 1357 هجری خورشیدی، هنگامه ای ارزشمند بود، روزی که معمار بزرگ انقلاب، پس از 14 سال دوری از خاک میهن خویش، با افتخار به کشور بازگشت.

رهبر و مقتدایی بزرگ که با روحیه ی مبارزه و جهاد، سال های فراوان برای دستیابی به حق و حقیقت کوشید و رهبری ملت را برای رسیدن به سعادت واقعی بر عهده گرفت.

یکی از مبارزه ها و تلاش های خستگی ناپذیر دیده بان همیشه بیدار انقلاب اسلامی در قیام ملت ایران در پانزدهم خرداد 1342 هجری خورشیدی جلوه گر شد، قیامی که در واقع نقطه عطف مبارزه های مردم در مسیر انقلاب اسلامی محسوب می شود. از این سال همگان بیش از پیش در راه نمایان ساختن ظلم و ستم حکومت پهلوی کوشیدند.

رژیم پهلوی در سیزدهم مهر 1342 هجری خورشیدی به کابینه ی اسدالله علم دستور داد، پیشنهاد آمریکا درباره ی اعطای مصونیت قضایی به شهروندان آمریکایی را به صورت لایحه ای قانونی در هیات دولت تصویب کند و بدین شکل مجلس شورای ملی در بیست و یکم مهر 1343 هجری خورشیدی و در هنگامه ی نخست وزیری حسنعلی منصور، این لایحه را تصویب کرد. امام خمینی با آگاهی از این موضوع به مخالفت با آن برخاست و فرمودند: «دنیا بداند که هر گرفتاری ای که ملت ایران و ملل مسلمین دارند از اجانب است، از آمریکاست، ملل اسلام از اجانب عموماً و از آمریکا خصوصاً منتفر است... آمریکاست که از اسراییل و هواداران آن پشتیبانی می کند...»

افشاگری امام علیه تصویب لایحه ی کاپیتولاسیون، ایران را در آبان 1343 هجری خورشیدی در آستانه قیامی دوباره قرار داد.

ماموران حکومت در سحرگاه سیزدهم آبان این سال با محاصره ی منزل امام خمینی در قم، ایشان را دستگیر و نخست به آنکارا و پس از 11 ماه، معمار بزرگ انقلاب را دوباره و این بار به نجف تبعید کردند.

مبارزه و روشنگری های امام خمینی نه تنها حکومت داری را در داخل کشور برای حکومت پهلوی دشوار ساخت، بلکه سبب شد تا مردم در عراق، لبنان و دیگر کشورهای اسلامی، علاقه مند به نهضت اسلامی با رهبری ایشان شوند.

امام خمینی در دوازدهم مهر 1357 هجری خورشیدی با فشار نیروهای بعثی عراق، این کشور را به مقصد کویت ترک کردند اما عراق به دلیل درخواست رژیم پهلوی از ورود ایشان جلوگیری کرد و امام نیز تصمیم گرفتند در نوفل نوشاتو در حومه ی شهر پاریس اسکان یابند.

گسترش تظاهرات مردم علیه رژیم پهلوی در ماه های پایانی 1357 هجری خورشیدی و به منظور دستیابی به استقلال و آزادی، به رهبری امام خمینی، سبب شد محمدرضا پهلوی در بیست و ششم دی 1357 هجری خورشیدی کشور را ترک کند.

پس از فرار شاه از کشور، امام خمینی تصمیم به بازگشت به ایران گرفتند و نخست قرار بر آن بود که پنجم بهمن 1357 هجری خورشیدی به میهن باز گردند اما به دلیل آن که شاپور بختیار فرودگاه های کشور را تعطیل کرده بود، این امر میسر نشد.

مردم با آگاهی از این موضوع، به طرف تهران حرکت کردند و خواستار بازشدن فرودگاه ها شدند و سرانجام شاپور بختیار پس از

چند روز مقاومت، دستور بازگشایی فرودگاه ها را صادر کرد.

سرانجام امام امت در دوازدهم بهمن 1357 هجری خورشیدی با پرواز ایرفرانس در ساعت 9 صبح به ایران بازگشت و جهانیان شاهد یکی از پرشکوه ترین استقبال های مردم از یک رهبر در تاریخ بشر شدند.

ساعت 9:33 صبح دوازدهم بهمن، آن لحظه ی تاریخی شکل گرفت و امام خمینی قدم بر خاک وطن گذاشتند. هم زمان با ورود ایشان به سالن فرودگاه، فریاد شادی و طنین الله اکبر فضای سالن را پر کرد. گروهی از نوجوانان سرود «خمینی ای امام» را اجرا کردند و هیجان و اشتیاقی در میان مردم حاکم بود.

نمایندگان گروه های مختلف اجتماعی در قسمتی از سالن برای استقبال از امام خمینی منتظر بودند که می توان به روحانیون، اقلیت های مذهبی، استادان دانشگاه، احزاب و گروه های سیاسی مختلف و ... اشاره کرد.

پس از مراسم استقبال در فرودگاه مهرآباد، امام خمینی سوار بر اتومبیل به طرف بهشت زهرا(س) حرکت کردند. در این مسیر به دلیل جمعیت زیاد مردم، بارها اتومبیل ایشان متوقف شد و در نهایت، امام نزدیک ظهر به بهشت زهرا(س) رسیدند.

حضور پرشور مردم آن چنان بزرگ و شکوهمند بود که تلویزیون و خبرگزاری کشورهای غربی، این رخداد را کم نظیر توصیف کردند.

امام خمینی در بهشت زهرا(س) و در میان ابراز احساسات مردم، سخنرانی تاریخی خویش را ایراد کردند: «ما در این مدت مصیبت ها دیده ایم، مصیبت های بسیار بزرگ و بعضی پیروزی ها حاصل شد که البته آن هم بزرگ بوده، مصیبت های زن های جوان مرده، مردهای اولاد از دست داده، طفل های پدر از دست داده. من وقتی چشمم به بعضی از اینها که اولاد خودشان را از دست داده اند می افتد، سنگینی در دوشم پیدا می شود که نمی توانم تاب بیاورم. من نمی توانم از عهده این خسارات که بر ملت ما وارد شده است برآیم، من نمی توانم تشکر از این ملت بکنم که همه چیز خودش را در راه خدا داد، خدای تبارک و تعالی باید به آنها اجر عنایت فرماید. من به مادرهای فرزندان از دست داده تسلیت عرض می کنم و در غم آنها شریک هستم. من به پدرهای جوان داده، من به آنها تسلیت عرض می کنم. من به جوان هایی که پدرانشان را در این مدت از دست داده اند تسلیت عرض می کنم.»

امام خمینی سپس به مدرسه رفاه رفتند و در آنجا اقامت کردند. مکانی که یکی از پایگاه های اصلی روحانیون مبارز در طول تاریخ شناخته می شود.

از زمان ورود امام به کشور تا هنگامه ی پیروزی انقلاب اسلامی در بیست و دوم بهمن 1357 هجری هر ساله با نام، دهه ی فجر، گرامی داشته می شود.

سرانجام، 2 ماه پس از ورود امام خمینی به کشور در دوازدهم فروردین 1358 هجری خورشیدی روزی بزرگ در تاریخ ایران به وقوع پیوست و مردم با حضور در پای صندوق های رای نظام جمهوری اسلامی را انتخاب کردند و قدم در راهی تازه نهادند تا به استقلال و آزادی حقیقی دست یابند.